

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (siedma rozšírená komora)

z 19. januára 2022 *

„Žaloba o neplatnosť a o náhradu škody – Hospodárska súťaž – Zneužitie dominantného postavenia – Slovenský trh širokopásmových telekomunikačných služieb – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 102 ZFEÚ a článku 54 Dohody o EHP – Rozsudok, ktorým sa čiastočne zrušuje rozhodnutie a znižuje uložená pokuta – Odmietnutie Komisie zaplatiť úroky z omeškania – Článok 266 ZFEÚ – Článok 90 ods. 4 písm. a) delegovaného nariadenia (EÚ) č. 1268/2012 – Dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom – Strata požitkov z istiny pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu – Ušlý zisk – Úroky z omeškania – Sadzba – Ujma“

Vo veci T-610/19,

Deutsche Telekom AG, so sídlom v Bonne (Nemecko), v zastúpení: P. Linsmeier, U. Soltész, C. von Köckritz a P. Lohs, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: P. Rossi a L. Wildpanner, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je na jednej strane návrh podľa článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie z 28. júna 2019 o odmietnutí zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania z istiny časti pokuty, ktorá bola vrátená na základe rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), a na druhej strane návrh podľa článku 268 ZFEÚ na náhradu ušlého zisku z dôvodu straty požitkov z tejto istiny alebo subsidiárne z dôvodu ujmy vyplývajúcej z toho, že Komisia odmietla zaplatiť úroky z omeškania z tejto istiny,

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma rozšírená komora),

v zložení: predseda komory R. da Silva Passos (spravodajca), sudcovia V. Valančius, I. Reine, L. Truchot a M. Sampol Pucurull,

tajomník: S. Jund, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní 30. júna 2021,

* Jazyk konania: nemčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Dňa 15. októbra 2014 Komisia prijala rozhodnutie C(2014) 7465 final týkajúce sa konania podľa článku 102 ZFEÚ a článku 54 Dohody o EHP (vec AT.39523 – Slovak Telekom), ktoré bolo opravené rozhodnutím C(2014) 10119 final zo 16. decembra 2014, ako aj rozhodnutím C(2015) 2484 final zo 17. apríla 2015 (ďalej len „rozhodnutie z roku 2014“). V článkoch 1 a 2 rozhodnutia z roku 2014 sa uvádza:

„Článok 1

1. Podnik tvorený spoločnosťou Deutsche Telekom AG a spoločnosťou Slovak Telekom a. s. sa dopustil jediného a pokračujúceho porušenia článku 102 Zmluvy a článku 54 Dohody o EHP.
2. Porušenie trvalo od 12. augusta 2005 do 31. decembra 2010 a spočívalo v týchto postupoch:
 - a) zatajovanie informácií týkajúcich sa siete a potrebných pre neviazaný prístup k účastníckym prípojkám, vo vzťahu k alternatívnym operátorom,
 - b) zúženie rozsahu jeho povinností týkajúcich sa neviazaného prístupu k účastníckym prípojkám;
 - c) stanovenie nespravodlivých podmienok v jeho štandardnej ponuke v oblasti neviazaného prístupu, týkajúcich sa kolokácie, kvalifikácie, prognóz, opráv a bankových záruk;
 - d) uplatňovanie nespravodlivých cien, ktoré rovnako efektívnemu operátorovi, opierajúcemu sa o veľkoobchodný prístup k neviazaným účastníckym prípojkám spoločnosti Slovak Telekom a.s., neumožnili reprodukovať ponuku maloobchodných služieb spoločnosti Slovak Telekom a. s. bez toho, aby mu vznikla strata.

Článok 2

Za porušenie uvedené v článku 1 sa ukladajú tieto pokuty:

- a) pokuta vo výške 38 838 000 eur spoločne a nerozdielne spoločnostiam Deutsche Telekom AG a Slovak Telekom a.s.;
- b) pokuta vo výške 31 070 000 eur spoločnosti Deutsche Telekom AG.

Pokuty sú splatné v eurách v lehote troch mesiacov odo dňa oznámenia tohto rozhodnutia, [prevodom] na nasledujúci bankový účet v mene Európskej komisie:

...

Po uplynutí uvedenej lehoty sa pokuty úročia sadzbou, ktorú uplatňuje Európska centrálna banka na svoje hlavné refinančné operácie v prvý deň mesiaca, v ktorom bolo toto rozhodnutie prijaté, zvýšenou o 3,5 percentuálneho bodu.

Ak podnik uvedený v článku 1 podá žalobu, zabezpečí zaplatenie pokuty v stanovenej lehote buď poskytnutím bankovej záruky, alebo predbežným zaplatením pokuty v súlade s článkom 90 delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) č. 1268/2012 <z 29. októbra 2012 o pravidlách uplatňovania nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 966/2012 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie (Ú. v. EÚ L 362, 2012, s. 1) [neoficiálny preklad]>.“

- 2 Dňa 24. decembra 2014 podala žalobkyňa žalobu proti rozhodnutiu z roku 2014. Táto žaloba bola zapísaná do registra pod číslom T-827/14.
- 3 Dňa 16. januára 2015 žalobkyňa zaplatila pokutu vo výške 31 070 000 eur, ktorej bola jediným dlžníkom.
- 4 Rozsudkom z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisnia (T-827/14, EU:T:2018:930), Všeobecný súd rozhodol, že Komisia v rozhodnutí z roku 2014 nepreukázala, že cenová prax spoločnosti Slovak Telekom a. s. uvedená v článku 1 ods. 2 písm. d) uvedeného rozhodnutia mala pred 1. januárom 2006 účinky vylúčenia. Okrem toho rozhodol, že obrat žalobkyne nie je takej povahy, aby odrážal jej individuálne správanie v rámci páchania predmetného porušenia, a že uvedený obrat teda nemohol slúžiť ako základ pre výpočet dodatočnej pokuty uloženej výlučne žalobkyňi na účely odstrašenia.
- 5 Všeobecný súd teda v prvom rade zrušil článok 1 ods. 2 písm. d) rozhodnutia z roku 2014 v časti, v ktorej toto ustanovenie uvádza, že v priebehu obdobia od 12. augusta do 31. decembra 2005 žalobkyňa uplatňovala nespravodlivé ceny, ktoré rovnako efektívnemu operátorovi, opierajúcemu sa o veľkoobchodný prístup k neviazaným účastníckym prípojkám spoločnosti Slovak Telekom, neumožnili reprodukovať ponuku maloobchodných služieb spoločnosti Slovak Telekom bez toho, aby mu vznikla strata.
- 6 V druhom rade Všeobecný súd zrušil článok 2 rozhodnutia z roku 2014 v rozsahu, v akom stanovil výšku pokuty, za zaplatenie ktorej boli spoločne a zodpovedne zodpovedné Slovak Telekom a žalobkyňa, na 38 838 000 eur, a v rozsahu, v akom stanovil výšku pokuty, ktorú bola povinná zaplatiť len žalobkyňa, na 31 070 000 eur.
- 7 V treťom rade Všeobecný súd na jednej strane znížil pokutu, za zaplatenie ktorej boli spoločne a nerozdielne zodpovedné Slovak Telekom a žalobkyňa, a túto pokutu stanovil na 38 061 963 eur. Na druhej strane Všeobecný súd znížil výšku pokuty, ktorú bola povinná zaplatiť len žalobkyňa, o 12 039 019 eur a túto pokutu stanovil na 19 030 981 eur.
- 8 Vo štvrtom rade Všeobecný súd zamietol žalobu v zostávajúcej časti a rozhodol o náhrade trov konania.
- 9 Po vzájomnej komunikácii, ktorá sa začala 13. decembra 2018, Komisia 19. februára 2019 vrátila žalobkyňi sumu 12 039 019 eur.
- 10 Dňa 12. marca 2019 žalobkyňa požiadala Komisiu, aby jej zaplatila úroky z omeškania za obdobie od 16. januára 2015, keď zaplatila pokutu, ktorej bola jediným dlžníkom (pozri bod 3 vyššie) do 19. februára 2019, keď jej Komisia vrátila časť pokuty, o ktorej neoprávnenosti sa rozhodlo v rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisnia (T-827/14, EU:T:2018:930) (pozri bod 9 vyššie). Úroky z omeškania, ktorých zaplatenie požadovala žalobkyňa, dosahovali 1 750 522,83 eura a zodpovedali uplatneniu 3,55 % sadzby na sumu 12 039 019 eur, ktorú jej Komi-

sia vrátila. Sadzba 3,55 % predstavovala sadzbu uplatňovanú Európskou centrálnou bankou (ECB) na jej hlavné refinančné operácie v januári 2015, teda 0,05 %, zvýšenú o tri a pol percentuálneho bodu.

- 11 Listom z 28. júna 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) Komisia odmietla zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania.
- 12 Po prvé Komisia v napadnutom rozhodnutí vyhlásila, že 19. februára 2019 vrátila istinu prebytočnej pokuty, to znamená rozdiel medzi výškou pokuty, ktorá bola pôvodne uložená žalobkyni rozhodnutím z roku 2014, a sumou pokuty, ktorá bola skutočne dlžná v súlade so znížením, ku ktorému pristúpil Všeobecný súd v rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EÚ:T:2018:930). Komisia spresnila, že istina prebytočnej pokuty sa neúročila z dôvodu, že výnosy z tejto sumy boli záporné.
- 13 V napadnutom rozhodnutí sa Komisia odvolala na článok 90 svojho delegovaného nariadenia (EÚ) č. 1268/2012 z 29. októbra 2012 o pravidlách uplatňovania nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 966/2012 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie (Ú. v. EÚ L 362, 2012, s. 1).
- 14 V tejto súvislosti Komisia vysvetlila, že keď sú pokuty predbežne zaplatené až do vyčerpania opravných prostriedkov, musí dbať na zachovanie dočasne prijatých súm „tým, že ich investuje do finančných aktív, čím zaručí bezpečnosť a likviditu finančných prostriedkov a zároveň sa snaží dosiahnuť kladný výnos z investície“. Tieto vysvetlenia v podstate zodpovedajú ustanoveniam článku 90 ods. 2 delegovaného nariadenia č. 1268/2012.
- 15 Komisia tiež pripomenula ustanovenia článku 90 ods. 4 písm. a) delegovaného nariadenia č. 1268/2012, a to, že „po zrušení alebo znížení pokuty... neoprávnene vybrané sumy sa spolu s úrokovými výnosmi vrátia [a] ak bol za príslušné obdobie dosiahnutý negatívny výnos, vráti sa nominálna hodnota neoprávnene vybratej sumy“.
- 16 Po druhé Komisia v napadnutom rozhodnutí preskúmala tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého bola žalobkyňa v súlade s rozsudkom z 12. februára 2019, Printeos/Komisia (T-201/17, EÚ:T:2019:81), oprávnená dostať úroky z omeškania so sadzbou uplatňovanou ECB na jej hlavné refinančné operácie zvýšenou o tri a pol percentuálneho bodu. V odpovedi na toto tvrdenie Komisia vysvetlila, že tento rozsudok nepredstavuje právny základ pre platenie úrokov z omeškania, ktorých zaplatenie požadovala žalobkyňa. Okrem toho tvrdila, že uvedeným rozsudkom neboli zrušené povinnosti, ktoré mala podľa článku 90 ods. 4 písm. a) delegovaného nariadenia č. 1268/2012. Napokon uviedla, že podala odvolanie proti tomuto rozsudku, ktorý teda nebol konečný.
- 17 Na základe týchto vysvetlení Komisia dospela k záveru, že nemôže vyhovieť návrhu žalobkyne, aby jej zaplatila úroky z omeškania z časti pokuty, o ktorej Všeobecný súd rozsudkom z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EÚ:T:2018:930), rozhodol, že je neoprávnená.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 18 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 9. septembra 2019 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

- 19 Dňa 2. októbra 2019 Komisia navrhla prerušiť konanie podľa článku 69 písm. a) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu až do vydania rozhodnutia, ktorým sa skončí konanie vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39). Žalobkyňa 10. októbra 2019 vyjadrila nesúhlas s týmto návrhom. Dňa 22. októbra 2019 predseda deviatej komory Všeobecného súdu rozhodol neprerušiť konanie.
- 20 Písomná časť konania sa skončila 8. mája 2020.
- 21 Dňa 25. februára 2021 boli účastníci konania v rámci opatrení na zabezpečenie jeho priebehu, stanovených v článku 89 rokovacieho poriadku, vyzvaní predložiť svoje pripomienky k dôsledkom, ktoré si vyvodzujú pre túto vec z rozsudku z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39). Účastníci konania odpovedali na túto výzvu v stanovenej lehote.
- 22 Všeobecný súd na základe návrhu siedmej komory rozhodol podľa článku 28 rokovacieho poriadku o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.
- 23 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (siedma rozšírená komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania a vyzval účastníkov, aby odpovedali na písomné otázky. Komisia bola tiež vyzvaná predložiť jeden dokument. Účastníci konania vyhovelí týmto výzvam v stanovenej lehote.
- 24 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 30. júna 2021.
- 25 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - uložil Európskej únii, zastúpenej Komisiou, aby jej zaplatila finančnú náhradu vo výške 2 580 374,07 eura za ujmu, ktorú utrpela z dôvodu, že v období od 16. januára 2015 do 19. februára 2019 nebola schopná použiť sumu, ktorú bezdôvodne zaplatila, v dôsledku čoho nemohla dosiahnuť výnos, ktorý by jej táto suma za bežných okolností umožnila získať, alebo si v dôsledku toho nemohla znížiť svoje kapitálové výdavky,
 - subsidiárne v prípade, že Všeobecný súd nevyhoví druhému žalobnému návrhu, uložil jej povinnosť zaplatiť náhradu vo výške 1 750 522,83 eura za ujmu, ktorá jej vznikla z dôvodu, že Komisia jej za obdobie od 16. januára 2015 do 19. februára 2019 odmietla zaplatiť úroky z omeškania zo sumy 12 039 019 eur, a to so sadzbou uplatňovanou ECB na jej hlavné refinančné operácie zvýšenou o tri a pol percentuálneho bodu,
 - ďalej subsidiárne jej uložil povinnosť nahradiť jej inú sumu, ktorú Všeobecný súd bude považovať za primeranú, vyčíslenú na základe sadzby úrokov z omeškania, ktorú bude Všeobecný súd považovať za primeranú,
 - určil, že suma, ktorú bude musieť Komisia zaplatiť v súlade s druhým, tretím alebo štvrtým žalobným návrhom, sa bude úročiť počas obdobia odo dňa vyhlásenia rozsudku v tejto veci do dňa úplného zaplatenia Komisiou sadzbou uplatňovanou ECB na jej hlavné refinančné operácie zvýšenou o tri a pol percentuálneho bodu, alebo subsidiárne, inou sadzbou úrokov z omeškania, ktorú Všeobecný súd bude považovať za primeranú,
 - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

- 26 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu,
 - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

- 27 Svojím prvým žalobným návrhom žalobkyňa navrhuje zrušenie napadnutého rozhodnutia. Svojím druhým až štvrtým žalobným návrhom sa domáha v prvom rade náhrady ušlého zisku z dôvodu straty požitkov z istiny časti pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu a subsidiárne sa domáha náhrady škody, ktorá jej bola údajne spôsobená tým, že Komisia odmietla zaplatiť úroky z omeškania z tejto sumy. Svojím piatym žalobným návrhom sa domáha toho, aby bola Komisii uložená povinnosť zaplatiť jej úroky z omeškania zo sumy, ktorú jej má zaplatiť v súlade s druhým, tretím alebo štvrtým žalobným návrhom, odo dňa vyhlásenia rozsudku, ktorý bude vydaný, až do dňa úplného zaplataenia.
- 28 Za okolností prejednávanej veci Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať najskôr návrhy na náhradu škody, ako aj návrh na uloženie povinnosti zaplatiť úroky z omeškania odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku. Následne sa rozhodne o návrhu na zrušenie.

O návrhoch na náhradu škody

- 29 Svojím druhým žalobným návrhom sa žalobkyňa domáha v prvom rade náhrady ušlého zisku z dôvodu straty požitkov z istiny pokuty, ktorú zaplatila bez právneho dôvodu, v období od 15. januára 2015 do 19. februára 2019. Svojím tretím žalobným návrhom sa subsidiárne domáha náhrady škody, ktorá jej údajne vznikla počas toho istého obdobia z dôvodu, že Komisia jej v rozpore s článkom 266 prvým odsekom ZFEÚ odmietla vyplatiť úroky z omeškania so sadzbou uplatňovanou ECB na jej hlavné refinančné operácie zvýšenou o tri a pol percentuálneho bodu. Svojím štvrtým žalobným návrhom sa ďalej subsidiárne domáha náhrady škody, ktorá jej údajne vznikla z dôvodu nezaplatených úrokov z omeškania na základe uplatnenia sadzby úrokov z omeškania, ktorú bude Všeobecný súd považovať za primeranú. Svojím piatym žalobným návrhom sa domáha toho, aby sa Komisii uložila povinnosť zaplatiť úroky z omeškania odo dňa vyhlásenia rozsudku, ktorý bude vydaný.
- 30 Článok 340 druhý odsek ZFEÚ stanovuje, že v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti Únia v súlade so všeobecnými zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov napraví akékoľvek škody spôsobené vlastnými orgánmi alebo pracovníkmi pri výkone ich funkcií.
- 31 Podľa ustálenej judikatúry vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie je podmienený súčasným splnením niekoľkých podmienok, a to existenciou dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, existenciou škody a existenciou príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti autorom aktu a škodou, ktorú utrpeli poškodené osoby (pozri rozsudok z 10. septembra 2019, HTTS/Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 32 a citovanú judikatúru).

- 32 Ak jedna z týchto podmienok nie je splnená, žalobu treba zamietnuť ako celok bez toho, aby bolo potrebné skúmať ďalšie podmienky mimozmluvnej zodpovednosti Únie. Súd Únie okrem toho nie je povinný pri skúmaní týchto podmienok sledovať určité poradie (pozri rozsudok z 5. septembra 2019, Európska únia/Guardian Europe a Guardian Europe/Európska únia, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 148 a citovanú judikatúru).
- 33 Návrhy predložené žalobkyňou treba preskúmať práve s prihliadnutím na tieto úvahy.

O návrhu na náhradu škody podanom ako hlavný, ktorého cieľom je náhrada ušlého zisku z dôvodu straty požitkov z istiny pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu

- 34 Žalobkyňa sa v prvom rade domáha náhrady ušlého zisku vo výške 2 580 374,07 eura, ktorý v podstate zodpovedá ročnému výnosu z jej investovaného kapitálu (ďalej len „ROCE“) alebo k váženým priemerným nákladom na jej kapitál (ďalej len „WACC“) v období rokov 2015 až 2018. Žalobkyňa tvrdí, že táto ujma jej bola spôsobená dostatočne závažným porušením článku 266 prvého odseku ZFEÚ a článku 23 ods. 2 a 3 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 a 102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).
- 35 Konkrétnejšie žalobkyňa uvádza ušlý zisk z dôvodu, že ak by mohla pokračovať v spravovaní sumy, o ktorú bola nezákonne ukrátená, mohla by dosiahnuť zisk. Vysvetľuje, že so sumou zodpovedajúcou istine pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu mohla uskutočňovať hospodárske činnosti a financovať investície. V takom prípade by údajne hľadala menej externého financovania (a tým šetrila kapitálové výdavky) alebo by s istinou pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu mohla financovať dodatočné investície a dosiahnuť vyššie výnosy.
- 36 V tejto súvislosti žalobkyňa na jednej strane podrobne uvádza svoj ROCE v rokoch 2015 až 2018. Vysvetľuje, že uplatnenie tohto výnosu na sumu 12 039 019 eur, teda istinu pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu, umožňuje odhadnúť jej škodu na 2 580 374,07 eura. Spresňuje, že v rokoch 2015 až 2018 využila množstvo investičných príležitostí, akými sú rozvoj sietí optických vlákien, výstavba nových antén mobilných telefónnych sietí alebo rozšírenie ponuky ukladania dát v cloude. Z toho vyvodzuje, že ak by mala k dispozícii istinu pokuty zaplatenej Komisii bez právneho dôvodu, mohla by ju použiť aj na uvedené investičné činnosti.
- 37 Na druhej strane žalobkyňa vysvetľuje, že k veľmi podobnému výsledku dospeje aj vtedy, ak sa jej ujma vyčíslí na základe WACC po zdanení počas toho istého obdobia. Spresňuje, že v odvetví telekomunikácií WACC predstavuje referenčnú hodnotu uznávanú pri uskutočňovaní hospodárskeho odhadu investičných opatrení, ktorá je rozhodujúca pre ciele výnosnosti podniku. V tejto súvislosti odkazuje na bod 2 oznámenia Komisie o výpočte nákladov na kapitál na zastaranú infraštruktúru v kontexte jej preskúmania vnútroštátnych oznámení v sektore elektronických komunikácií EÚ (Ú. v. EÚ C 375, 2019, s. 1). Podľa nej skutočnosť, že pokiaľ ide o ňu, hodnoty WACC predstavujú presné individuálne údaje, vyplýva z hodnôt, ktoré každoročne stanovuje Bundesnetzagentur (Spolková agentúra pre sieťové odvetvia, Nemecko) a ktoré sú vyššie ako priemerný WACC, na ktorom zakladá svoje právo na náhradu škody. Predkladá tiež odhad regulovaných WACC v členských štátoch, ktorý uskutočnila jedna poradenská spoločnosť.
- 38 Komisia nesúhlasí s tvrdeniami žalobkyne.

- 39 Podľa ustálenej judikatúry škoda, ktorej náhrada sa žiada v rámci žaloby o určenie mimozmluvnej zodpovednosti Únie, musí byť skutočná a určitá, čo má preukázať žalobca (pozri rozsudok z 9. novembra 2006, Agraz a i./Komisia, C-243/05 P, EU:C:2006:708, bod 27 a citovanú judikatúru). Žalobcovi prislúcha predložiť presvedčivé dôkazy tak o existencii, ako aj o rozsahu ujmy, ktorú uvádza (pozri rozsudok zo 16. septembra 1997, Blackspur DIY a i./Rada a Komisia, C-362/95 P, EU:C:1997:401, bod 31 a citovanú judikatúru).
- 40 Po prvé treba uviesť, že žalobkyňa nepreukázala, že by nevyhnutne investovala sumu, o ktorú prišla, do svojich činností. Suma, ktorú Všeobecný súd považoval za neoprávnenú a ktorú žalobkyňa predtým zaplatila navyše, totiž mohla byť použitá mnohými inými spôsobmi.
- 41 Po druhé žalobkyňa nepreukázala, že strata požitkov z istiny pokuty zaplatenej Komisii bez právneho dôvodu ju viedla k tomu, že upustila od konkrétnych projektov, ktoré jej mohli priniesť sumu zodpovedajúcu ROCE alebo WACC.
- 42 Pokiaľ ide o ROCE, ktorý uvádza žalobkyňa, treba uviesť, že zodpovedá priemernej výnosnosti všetkých jej investícií prostredníctvom celkového kapitálu (vlastné zdroje a dlhodobé záväzky), ktorý používala.
- 43 Je pravda, že žalobkyňa vo svojej replike uvádza v súvislosti s ROCE viacero investícií, a to investície vo výške približne 1,7 miliardy eur na získanie nových licencií na mobilné telekomunikácie, investície vo výške približne 108,1 milióna eur na náklady na výskum a vývoj a investície vo výške približne 101,3 milióna eur do aktivácie nehmotného majetku, ktorý sama vytvorila.
- 44 Žalobkyňa sa však bez ďalších spresnení obmedzuje na tvrdenie, že spoločne so sumou, o ktorú prišla, mohla financovať dodatočné investície. Konkrétne teda neidentifikuje, do akého projektu mohla investovať a od ktorého upustila. Naproti tomu tvrdí, že od roku 2015 do roku 2018 konkretizovala množstvo investičných možností. Okrem toho neuviedla výkonnosť každého z projektov, ktoré cituje.
- 45 Pokiaľ ide o WACC, je definovaný ako vážený priemer nákladov na všetky zdroje financovania podniku. Presnejšie, predstavuje vážený priemer nákladov na vlastný kapitál (bezriziková úrokovú mieru spojenú s trhovou prirážkou prispôbenou charakteristikám podniku prostredníctvom koeficientu beta) a nákladov na dlh. Náklady na vlastný kapitál a náklady na dlh sú predpokladané náklady, nie historické náklady. WACC totiž zodpovedá očakávaniu investorov *ex ante* výmenou za prevzatie rizika.
- 46 Na podporu svojich tvrdení sa žalobkyňa odvoláva na ročné WACC, teda priemernú úrokovú mieru pre všetky svoje projekty, a nie na úrokovú mieru vzťahujúcu sa na konkrétny projekt. Rovnako ako v prípade svojho návrhu na základe ROCE neidentifikovala konkrétny projekt, na ktorý by mala vplyv suma, o ktorú prišla, a ani neidentifikovala mieru výnosnosti, ktorú by dosiahla, ak by sa predmetný konkrétny projekt skutočne zrealizoval, čo bolo ešte potvrdené na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu.
- 47 Po tretie žalobkyňa nepreukázala, že nemala k dispozícii finančné prostriedky nevyhnutné na získanie investičnej príležitosti týkajúcej sa konkrétnej investície alebo všeobecnejšie, že nemala alternatívny zdroj financovania. V tejto súvislosti je pravda, že žalobkyňa vo svojej replike vysvetľuje, že jej úroveň zadlženia je vysoká a nachádza sa na hranici svojich finančných možností. Treba však uviesť, že suma, o ktorú bola ukrátená, je vzhľadom na jej súvalu, vlastné

zdroje a dlhy vo výške niekoľkých desiatok miliárd eur nízka. Ako uvádza Komisia, dôkazy predložené žalobkyňou v replike preukazujú, že žalobkyňa mala v treťom štvrtroku 2019 k dispozícii vlastný kapitál vo výške 45,6 miliardy eur. Okrem toho z dôkazov predložených žalobkyňou vyplýva, že mala k dispozícii aj značnú hotovosť a ekvivalent hotovosti v značnej hodnote, ktorá v období rokov 2015 – 2019 predstavovala priemerne 5,4 miliardy eur. Výška pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu pritom zodpovedá približne 0,22 % tejto priemernej výške hotovosti a ekvivalentu hotovosti.

- 48 Žalobkyňa teda nepreukázala, že jej bolo zabránené uskutočniť investíciu, ktorá by viedla k výnosu zodpovedajúcemu ROCE alebo WACC, ktoré uvádza.
- 49 Tento záver nie je spochybnený tvrdeniami žalobkyne založenými na tom, že v odvetví telekomunikácií WACC predstavuje referenčnú hodnotu uznávanú pri uskutočňovaní hospodárskeho odhadu investičných opatrení, ktorá je rozhodujúca pre ciele výnosnosti podniku.
- 50 Na jednej strane totiž Komisia v bode 2 svojho oznámenia o výpočte nákladov na kapitál na zastaranú infraštruktúru v kontexte jej preskúmania vnútroštátnych oznámení v sektore elektronických komunikácií Európskej únie vysvetľuje, že náklady na kapitál sú alternatívne náklady na vykonanie „konkrétnych investícií“ namiesto iných investícií s rovnakým rizikom. Dodáva, že náklady na kapitál tak predstavujú mieru návratnosti, ktorú požaduje spoločnosť na to, aby uskutočnila „dané investície“. Na druhej strane automatické uplatnenie WACC žalobkyne na akúkoľvek finančnú sumu, o ktorú bola ukrátená, by viedlo k záveru, že je isté, že jej bola odňatá možnosť investovať do daného projektu, ktorý by viedol k výnosu rovnocennému tomuto WACC. Takýto prístup by však nebol zlučiteľný so skutočnosťou, že WACC zahŕňa rizikovú prirážku. Nie je ani v súlade s povinnosťou žalobkyne preukázať, že utrpela skutočnú a určitú škodu.
- 51 Za týchto podmienok žalobkyňa nepreukázala, že jej bol spôsobený skutočný a určitý ušlý zisk, ktorý by mohol byť založený buď na ROCE alebo na WACC.
- 52 Z toho vyplýva, že návrh predložený ako hlavný, na náhradu ušlého zisku, zodpovedajúceho ROCE alebo WACC žalobkyne, z dôvodu straty požitkov z istiny pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu, sa musí zamietnuť z dôvodu, že podmienka založená na preukázaní existencie a určitosti ujmy nie je splnená, pričom na jednej strane nie je potrebné skúmať to, či sa Komisia dopustila dostatočne závažného porušenia právnych noriem priznávajúcich práva jednotlivcom, a na druhej strane ani to, či existuje príčinná súvislosť medzi uvedenými dostatočne závažnými porušeniami a údajným ušlým ziskom (pozri bod 32 vyššie).

O subsidiárne podanom návrhu na náhradu škody, ktorý sa týka náhrady škody vyplývajúcej z odmietnutia Komisie zaplatiť úroky z omeškania

- 53 Žalobkyňa po prvé tvrdí, že odmietnutie Komisie zaplatiť jej úroky z omeškania predstavuje nielen nezákonnosť poznačujúcu napadnuté rozhodnutie, ale aj dostatočne závažné porušenie článku 266 prvého odseku ZFEÚ. Po druhé tvrdí, že toto dostatočne závažné porušenie je priamou príčinou ujmy, ktorú utrpela a ktorá spočíva v úrokoch z omeškania, o ktoré prišla.

– O existencii dostatočne závažného porušenia článku 266 prvého odseku ZFEÚ

- 54 Žalobkyňa v prvom rade tvrdí, že ak súd Únie konštatuje, že pokuta bola zaplatená neoprávnene, článok 266 prvý odsek ZFEÚ ukladá Komisii, aby pri vrátení istiny pokuty zaplatila úroky z omeškania. Úplné odmietnutie zaplatiť úroky z omeškania tak podľa nej dostatočne závažným spôsobom porušuje uvedené ustanovenie.
- 55 Žalobkyňa ďalej tvrdí, že právo na zaplatenie úrokov z omeškania nie je dotknuté článkom 90 ods. 4 písm. a) delegovaného nariadenia č. 1268/2012. Za predpokladu, že by sa toto ustanovenie mohlo vykladať v tom zmysle, že upravuje nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, žalobkyňa sa na základe článku 277 ZFEÚ dovoľáva protiprávnosti tohto ustanovenia.
- 56 Žalobkyňa sa napokon domnieva, že povinnosť platiť úroky z omeškania vzniká od okamihu, keď už dotknutá osoba nemá k dispozícii finančné prostriedky, teda v prejednávanej veci odo dňa, keď zaplatila pokutu.
- 57 Komisia na základe tvrdení uvedených v reakcii na návrh na zrušenie odpovedá, že neporušila článok 266 ods. 1 ZFEÚ a že ak by sa aj pripustilo takéto porušenie, nebolo by dostatočne závažné.
- 58 Po prvé Komisia tvrdí, že z článku 266 prvého odseku ZFEÚ vyplýva, že je povinná pristúpiť k vráteniu len na základe zásady bezdôvodného obohatenia. Inými slovami, uvedené ustanovenie jej podľa nej neukladá povinnosť vrátiť pokutu zaplatenú bez právneho dôvodu spolu s úrokmi z omeškania. Komisia dodáva, že súdy Únie rozlišujú rôzne typy úrokov, a to úroky z omeškania, ktoré majú paušálny charakter a sankcionujú omeškanie s platbou, kompenzačné úroky, ktoré sú splatné za protiprávne spôsobenú škodu, a vzniknuté úroky, ktoré sa majú platiť v prípade vrátenia.
- 59 Po druhé Komisia tvrdí, že platba, ktorú uskutočnila v prospech žalobkyne, zohľadňuje vzniknuté úroky v zmysle ustanovení článku 90 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 spoločne s článkom 83 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 966/2012 z 25. októbra 2012, o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, a zrušení nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 (Ú. v. EÚ L 298, 2012, s. 1, ďalej len „nariadenie o rozpočtových pravidlách“). Podľa nej je cieľom platenia vzniknutých úrokov odškodniť žalobkyňu za bezdôvodné obohatenie Komisie spôsobené preplatkom pokuty. Vysvetľuje, že v prejednávanej veci investovala istinu pokuty, ktorú zaplatila žalobkyňa, ale že výnos z tohto investovania bol záporný. Jej „obohatenie“ z dôvodu preplatku pokuty zaplatenej žalobkyňou tak bolo podľa nej záporné alebo rovnajúce sa nule. Komisia navyše tvrdí, že po vyhlásení rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), bezodkladne zohľadnila vzniknuté úroky s cieľom vrátiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie vyplývajúce z istiny pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu.
- 60 Po tretie Komisia tvrdí, že nebola povinná zaplatiť úroky z omeškania.
- 61 Komisia najprv vysvetľuje, že cieľom úrokov z omeškania nemôže byť podnecovanie Komisie k tomu, aby ešte pred vyhlásením rozsudku, ktorým sa zníži pokuta, vrátila sumu, ktorú prijala bez právneho dôvodu. Dodáva, že uvedené úroky sa nesmú počítať odo dňa zaplatenia pokuty, teda v prejednávanej veci od 16. januára 2015. Domnieva sa totiž, že sa nemôže nachádzať v situácii omeškania so zaplatením ešte predtým, než Všeobecný súd konštatuje existenciu platobnej povinnosti, ktorá sa jej týka, teda v prejednávanej veci pred vyhlásením rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930).

- 62 Komisia ďalej tvrdí, že je povinná platiť úroky z omeškania len vtedy, ak odmietne vrátiť pokutu a vzniknuté úroky po vyhlásení rozsudku súdu Únie, ktorým sa znížila alebo zrušila táto pokuta. V takom prípade by bola povinnosť zaplatiť úroky z omeškania stanovená po vyhlásení predmetného rozsudku.
- 63 Komisia sa napokon domnieva, že námietka nezákonnosti vznesená proti článku 90 ods. 4 písm. a) delegovaného nariadenia č. 1268/2012 nie je dôvodná.
- 64 Po štvrté sa Komisia domnieva, že rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), jej zavádza povinnosť zaplatiť nový druh úrokov, ktoré Súdny dvor kvalifikuje aj ako „úroky z omeškania“. Uvedený rozsudok vykladá v tom zmysle, že musí zaplatiť tento druh úrokov bez toho, aby sa vôbec dostala do omeškania so zaplatením, to znamená bez toho, aby sa nachádzala v situácii dlžníka, ktorý v stanovenej lehote nezaplatil stanovenú a splatnú sumu. Podľa nej ide naopak o úroky kompenzačnej povahy.
- 65 Okrem toho Komisia vysvetľuje, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania sleduje dva ciele, a to odškodnenie veriteľa a sankcionovanie protiprávnosti konania dlžníka, ktoré viedlo k omeškaniu so zaplatením jeho dlhu. Domnieva sa však, že medzi týmito dvomi cieľmi existuje určitý rozpor. Pokuta, ktorú ukladá, totiž podľa nej nemôže byť počas toho istého obdobia a súčasne jednak splatná podľa právoplatného a vykonateľného rozhodnutia na základe článku 299 ZFEÚ a jednak v stave, že musí byť vrátená Komisiou. Podľa nej len za výnimočného predpokladu, že by sa jej rozhodnutie považovalo za neexistujúce, by povinnosť zaplatiť pokutu uvedenú v tomto rozhodnutí *ex tunc* stratila akýkoľvek právny základ. Rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), by sa podľa nej mal chápať v tom zmysle, že cieľom povinnosti zaplatiť úroky z omeškania nie je sankcionovať omeškanie pri vrátení pokuty. Povinnosť vrátiť pokutu podľa nej existuje odo dňa vyhlásenia rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), ako to vyplýva z článku 266 prvého odseku ZFEÚ.
- 66 Po piate sa Komisia domnieva, že zásady stanovené v rozsudku z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), sa v prejednávanej veci neuplatňujú.
- 67 V tejto súvislosti Komisia vysvetľuje, že vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), Všeobecný súd najskôr v celom rozsahu zrušil časť jej rozhodnutia o uložení pokuty spoločnosti Printeos z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Po vyhlásení rozsudku z 12. februára 2019, Printeos/Komisia (T-201/17, EU:T:2019:81), tak Komisia podľa svojho názoru mohla pokračovať v konaní v štádiu zistenej nezrovnalosti a znovu pristúpiť k výkonu svojej právomoci ukladať pokuty.
- 68 Naopak v rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), Všeobecný súd podľa nej znížil, a teda zmenil výšku pokuty v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci na základe článku 261 ZFEÚ a článku 31 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003.
- 69 Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), bola podľa nej právomoc ukladať sankcie prenesená na súd Únie a Všeobecný súd tak nahradil Komisiu pri novom stanovení výšky pokuty. Výkon tejto právomoci Všeobecným súdom môže mať podľa nej účinky len *ex nunc*. Zníženie pokuty je údajne výsledkom vlastného posúdenia Všeobecného súdu, ktorým bolo nahradené posúdenie Komisie. Samotný

Všeobecný súd podľa nej posúdil skutkový stav a uplatnil právomoc ukladať sankcie. Toto zníženie pokuty bolo podľa nej po prvýkrát stanovené v deň vyhlásenia rozsudku Všeobecného súdu. Predtým údajne nešlo o dlh zafažujúci Komisiu, a o to menej ani o určitú sumu.

- 70 Komisia z toho vyvodzuje, že ak súdy Únie pristúpia k výkonu svojej neobmedzenej právomoci, uplatnenie úrokov z omeškania *ex tunc* nie je možné.
- 71 Najskôr treba konštatovať, že článok 266 prvý odsek ZFEÚ predstavuje právnu normu, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom. Inštitúcii, ktorá vydala zrušený akt, totiž toto ustanovenie ukladá absolútnu a bezpodmienečnú povinnosť prijať v záujme žalobcu, ktorý mal vo veci úspech, opatrenia, ktoré zahŕňa vykonanie zrušujúceho rozsudku, čomu zodpovedá právo žalobcu na splnenie tejto povinnosti v plnom rozsahu.
- 72 Pokiaľ ide o existenciu dostatočne závažného porušenia článku 266 prvého odseku ZFEÚ, treba pripomenúť, že ak boli sumy vybraté v rozpore s právom Únie, z tohto práva vyplýva povinnosť vrátiť ich spolu s úrokmi. Je to tak najmä v prípade, keď boli sumy vybraté na základe aktu Únie, ktorý bol súdom Únie vyhlásený za neplatný alebo zrušený (pozri rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, body 66 a 67 a citovanú judikatúru).
- 73 Konkrétne v prípade, keď súd Únie zruší akt, na základe ktorého bola zaplatená určitá suma Únii, zaplatenie úrokov z omeškania predstavuje opatrenie na vykonanie zrušujúceho rozsudku v zmysle článku 266 prvého odseku ZFEÚ, keďže jeho cieľom je paušálne odškodniť stratu požitkov vyplývajúcich z pohľadávky a prinútiť dlžníka, aby čo najskôr vykonal zrušujúci rozsudok (rozsudky z 12. februára 2015, Komisia/IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, bod 30, a z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 68; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 5. septembra 2019, Európska únia/Guardian Europe a Guardian Europe/Európska únia, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 55).
- 74 Pokiaľ ide o určenie povinností vyplývajúcich Komisii z článku 266 ZFEÚ pri výkone rozsudku, ktorým bola podniku zrušená alebo znížená pokuta uložená za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, obsahujú v prvom rade povinnosť Komisie vrátiť celú alebo len časť pokuty zaplatenej dotknutým podnikom, keďže táto platba sa v dôsledku tohto rozsudku musí považovať za zaplatenú bez právneho dôvodu. Táto povinnosť sa netýka len istiny pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu, ale aj úrokov z omeškania z tejto sumy [pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. októbra 2001, Corus UK/Komisia, T-171/99, EU:T:2001:249, body 52 a 53; z 8. júla 2004, Corus UK/Komisia, T-48/00, EU:T:2004:219, bod 223, a uznesenie zo 4. mája 2005, Holcim (France)/Komisia, T-86/03, EU:T:2005:157, bod 30].
- 75 Priznanie úrokov z omeškania zo sumy zaplatenej bez právneho dôvodu sa javí ako nevyhnutná súčasť povinnosti Komisie vrátiť vec do pôvodného stavu po vyhlásení rozsudku o zrušení alebo rozsudku vydaného v rámci výkonu neobmedzenej právomoci (rozsudok z 10. októbra 2001, Corus UK/Komisia, T-171/99, EU:T:2001:249, bod 54; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 12. februára 2019, Printeos/Komisia, T-201/17, EU:T:2019:81, bod 56).
- 76 Z toho vyplýva, že ak by Komisia nezaplatila žiadne úroky z omeškania z istiny pokuty vrátenej v dôsledku rozsudku, ktorým sa zrušila alebo znížila pokuta uložená podniku za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, neurobila by nevyhnutné opatrenie na výkon tohto rozsudku, a tým by porušila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 266 ZFEÚ [uznesenie zo 4. mája 2005, Holcim (France)/Komisia, T-86/03, EU:T:2005:157, bod 31; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 8. júla 2008, BPB/Komisia, T-53/03, EU:T:2008:254, bod 488].

77 V prvom rade je pravda, že podľa článku 299 ZFEÚ sú rozhodnutia Komisie, ktoré ukladajú peňažný záväzok iným osobám, než sú členské štáty, vykonateľné. Ďalej podľa článku 278 ZFEÚ podanie žaloby na Súdny dvor proti takýmto typom rozhodnutí nemá odkladný účinok. Ďalej pri rozhodnutiach Komisie platí domnienka platnosti, pokiaľ nie sú zrušené alebo vzaté späť (pozri rozsudok zo 17. júna 2010, Lafarge/Komisia, C-413/08 P, EU:C:2010:346, bod 81 a citovanú judikatúru).

78 Tiež je pravda, že o povinnosti platiť úroky z omeškania možno uvažovať len vtedy, ak je hlavná pohľadávka určitá, pokiaľ ide o jej výšku, alebo je aspoň určiteľná na základe stanovených objektívnych skutočností (rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 55).

79 V prvom rade však treba uviesť, že článok 83 nariadenia o rozpočtových pravidlách, ktorý sa uplatňuje v prejednávanej veci, okrem iného stanovoval:

„1. Sumy plynúce z pokút, penále a sankcií a všetky vzniknuté úroky alebo iné z nich plynúce príjmy sa nezaznamenajú ako rozpočtové príjmy, pokiaľ rozhodnutia o ich uložení môžu byť zrušené Súdnym dvorom Európskej únie.

2. Sumy uvedené v prvom odseku sa zaznamenajú ako rozpočtové príjmy čo najskôr, a najneskôr v roku nasledujúcom po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov. Sumy, ktoré sa majú na základe rozsudku [Súdneho dvora] vrátiť subjektu, ktorý ich zaplatil, sa nezaznamenajú ako rozpočtové príjmy.

...

4. Komisia je splnomocnená... prijať delegované akty týkajúce sa podrobných pravidiel vzťahujúcich sa na sumy pochádzajúce z pokút, penále a vzniknutých úrokov.“

80 Článok 90 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 v znení uplatňujúcom sa vo veci samej okrem iného stanovoval:

„1. Ak bola na [Súdnom dvore] podaná žaloba proti rozhodnutiu Komisie o uložení pokuty alebo iných penále podľa ZFEÚ alebo Zmluvy o Euratome, dlžník až do vyčerpania všetkých opravných prostriedkov buď príslušnú sumu predbežne uhradí na bankový účet určený účtovníkom alebo zloží finančnú zábezpeku, ktorá je podľa účtovníka prijateľná. Zložením zábezpeky nie je dotknutá povinnosť uhradiť pokutu, sankciu alebo iné penále, pričom zábezpeka prepadá po prvej výzve. Táto zábezpeka pokrýva istinu nároku a splatný úrok podľa článku 83 ods. 4.

2. V záujme zaistenia bezpečnosti a likvidity finančných prostriedkov a ich finančného zhodnotenia investuje Komisia predbežne uhradené sumy do finančných aktív.

...

4. Po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov a zrušení alebo znížení pokuty alebo penále sa prijme niektoré z týchto opatrení:

a) neoprávnene vybrané sumy sa spolu s úrokovými výnosmi vrátia príslušnej tretej strane; ak bol za príslušné obdobie dosiahnutý negatívny výnos, vráti sa nominálna hodnota neoprávnene vybratej sumy;

b) v prípade zloženia finančnej zábezpeky sa táto zábezpeka zodpovedajúcim spôsobom uvoľní.“

- 81 Článok 24 ods. 2 rozhodnutia Komisie C(2013) 2488 final z 2. mája 2013, ktorým sa upravuje interné konanie na vymáhanie pohľadávok vzniknutých pri priamom riadení a vymáhaní pokút, paušálnych súm a penále na základe Zmlúv, ktoré nahradilo rozhodnutie Komisie C(2011) 4212 final zo 17. júna 2011 a ktoré bolo zmenené rozhodnutím Komisie C(2014) 2786 z 30. apríla 2014, tiež preukazuje, že ak dlžník podá na súd Únie žalobu proti rozhodnutiu Komisie o uložení pokuty, účtovník „predbežne“ vyberie od dlžníka dotknutú sumu. Toto ustanovenie okrem iného stanovuje, že v závislosti od právoplatného súdneho rozhodnutia budú predbežne vybraté sumy, a to tak na istinu, ako aj na úroky, s konečnou platnosťou započítané do príjmov, alebo „vrátené“ hospodárskym subjektom *pro rata* podľa tohto rozhodnutia.
- 82 Z príslušnej právnej úpravy uvedenej v bodoch 79 až 81 vyššie tak vyplýva, že ak spoločnosť podá žalobu na súd Únie s cieľom spochybníť rozhodnutie, ktorým jej Komisia uložila pokutu, zaplatenie pokuty touto spoločnosťou má až do vyčerpania opravných prostriedkov dočasný charakter. Uvedená právna úprava tiež *ex ante* stanovuje, že spoločnosť, ktorá zaplatila neskôr zrušenú alebo zníženú pokutu, má právo na vrátenie súm vybratých bez právneho dôvodu, teda má pohľadávku na vrátenie.
- 83 V druhom rade Komisia uvádza skutočnosť, že Všeobecný súd v rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), znížil pokutu v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci.
- 84 Najskôr však treba konštatovať, že pred výkonom svojej neobmedzenej právomoci a znížením pokuty uloženej žalobkyni Všeobecný súd v rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), čiastočne zrušil ustanovenie, ktorým sa konštatovala existencia praxe uvedenej v článku 1 ods. 2 písm. d) rozhodnutia z roku 2014 (pozri bod 5 vyššie). Okrem toho Všeobecný súd zrušil článok 2 toho istého rozhodnutia v rozsahu, v akom stanovoval výšku pokuty, ktorú bola povinná zaplatiť jedine žalobkyňa, na 31 070 000 eur (pozri bod 6 vyššie).
- 85 Pokiaľ ide o účinky, ktoré má zrušenie aktu vyhlásené súdom Únie, treba pripomenúť, že pôsobí *ex tunc*, a teda so spätnou účinnosťou odstraňuje zrušený právny akt z právneho poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. apríla 1988, Asteris a i./Komisia, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, EU:C:1988:199, bod 30; z 13. decembra 1995, Exporteurs in Levende Varkens a i./Komisia, T-481/93 a T-484/93, EU:T:1995:209, bod 46, a z 10. októbra 2001, Corus UK/Komisia, T-171/99, EU:T:2001:249, bod 50).
- 86 Ďalej treba zdôrazniť, že ani ustanovenia alebo predpisy uvedené v bodoch 79 až 81 vyššie, ani judikatúra pripomenutá v bodoch 74 až 76 vyššie nerozlišujú podľa toho, či súd Únie zrušil len celú pokutu uloženú žalobcovi alebo jej časť, alebo či znížil túto pokutu potom, ako ju zrušil.
- 87 Napokon ak súd Únie nahradí posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením a zníži pokutu v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci, nahradí v rámci rozhodnutia Komisie sumu pôvodne stanovenú v tomto rozhodnutí sumou, ktorá vyplýva z jeho vlastného posúdenia. Toto zníženie spôsobuje zmenu rozhodnutia Komisie so spätnou účinnosťou. Pokuta znížená vzhľadom na nové posúdenie súdom Únie sa vždy považuje za pokutu uloženú Komisiou. Pokiaľ ide o uvedené zníženie, rozhodnutie Komisie sa má z dôvodu nahrádzajúceho účinku rozsudku

vyhláseného súdom Únie vždy považovať za rozhodnutie vyplývajúce z posúdenia Komisie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 1995, CB/Komisia, T-275/94, EU:T:1995:141, body 60 až 65 a 85 až 87).

- 88 Po tretie je na jednej strane podnietenie „v čo najkratšom čase vykonať zrušujúci rozsudok“ len jedným z dvoch cieľov platenia úrokov z omeškania, ktoré Súdny dvor uviedol v bode 30 rozsudku z 12. februára 2015, Komisia/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83, bod 30). Priznanie úrokov z omeškania odo dňa predbežného zaplatenia predmetnej pokuty sleduje iný cieľ uvedený Súdnym dvorom, a to paušálnu náhradu škody podniku, ktorý túto pokutu zaplatil, za stratu požitkov z jeho finančných prostriedkov počas obdobia od dátumu predbežného zaplatenia uvedenej pokuty až do dátumu jej vrátenia. Na druhej strane povinnosť v prípade zrušenia rozhodnutia, ktoré viedlo k predbežnému zaplateniu sumy, akou je pokuta uložená za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, vrátiť zaplatenú sumu spolu s úrokmi z omeškania vypočítanými od dátumu zaplatenia tejto sumy, predstavuje pre dotknutú inštitúciu podnet na to, aby pri prijímaní takýchto rozhodnutí, ktoré môžu pre jednotlivca znamenať povinnosť okamžite zaplatiť značné sumy, postupovala s mimoriadnou obozretnosťou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, body 85 a 86).
- 89 V rozsudku z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), tak Súdny dvor rozhodol, že cieľom priznania úrokov z omeškania odo dňa predbežného zaplatenia pokuty nie je podnietiť Komisiu, aby „v čo najkratšej lehote vykonala zrušujúci rozsudok“.
- 90 Je pravda, že cieľom povinnosti zaplatiť úroky z omeškania nemôže byť podnietenie Komisie k tomu, aby ešte pred vyhlásením zrušujúceho rozsudku, ktorým sa zníži pokuta, ktorú uložila, vrátila sumu, ktorú prijala bez právneho dôvodu. Povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v prípade, že súd Únie zruší alebo zníži pokutu uloženú Komisiou, však nesleduje cieľ sankcionovať zavinené omeškание tejto inštitúcie. Cieľom povinnosti zaplatiť úroky z omeškania v takejto situácii je najmä paušálne nahradiť škodu z objektívneho omeškania, ktoré vyplýva po prvé z dĺžky konania pred súdom Únie, po druhé z toho, že príslušná právna úprava rozpočtových pravidiel stanovuje, že spoločnosť, ktorá predbežne zaplatila neskôr zrušenú alebo zníženú pokutu, má pohľadávku na vrátenie (pozri body 79 až 82 vyššie) a po tretie zo zníženia pokuty so spätnou účinnosťou, ku ktorému pristúpil súd Únie (pozri body 84 až 87 vyššie).
- 91 Komisia tvrdí, že ak by sa mala považovať za dlžníka úrokov z omeškania ešte skôr, než bol vyhlásený rozsudok súdu Únie, ktorým bola zrušená alebo znížená pokuta, bolo by to v rozpore s odstrašujúcou úlohou pokút vo veciach hospodárskej súťaže. V tejto súvislosti najskôr vysvetľuje, že medzi zákazom protisúťažných postupov podľa článkov 101 a 102 ZFEÚ a ukladaním pokút existuje vnútorná súvislosť, ďalej, že uvedené články by boli neúčinné, ak by neboli spojené so sankciami stanovenými v článku 103 ods. 2 písm. a) ZFEÚ, a napokon, že by bolo vhodné, aby pokuty neboli zmiernené vonkajšími okolnosťami.
- 92 Po prvé však treba pripomenúť, že pojem odstrašenie je jednou z okolností, ktoré sa majú zohľadniť pri výpočte výšky pokuty (rozsudky z 26. septembra 2013, Alliance One International/Komisia, C-679/11 P, neuvyverejnený, EU:C:2013:606, bod 73, a zo 4. septembra 2014, YKK a i./Komisia, C-408/12 P, EU:C:2014:2153, bod 84). Z toho vyplýva, že Všeobecný súd nevyhnutne zohľadnil odstrašujúcu úlohu pokút v rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), keď pristúpil k výkonu svojej neobmedzenej právomoci a so spätnou účinnosťou znížil pokutu, ktorú mala zaplatiť žalobkyňa (pozri bod 87 vyššie).

- 93 Po druhé treba uviesť, že odstrašujúca úloha pokút musí byť v súlade so zásadou účinnej súdnej ochrany, zakotvenou v článku 47 Charty základných práv Európskej únie. Dodržiavanie uvedenej zásady je pritom zabezpečené prostredníctvom preskúmania zákonnosti upraveného v článku 263 ZFEÚ, doplneného neobmedzenou súdnou právomocou, pokiaľ ide o výšku pokuty, ktorá je stanovená v článku 31 nariadenia č. 1/2003. Súd Únie je totiž spôsobilý pristúpiť k preskúmaniu tak právneho, ako aj skutkového stavu a posúdiť dôkazy, zrušiť napadnuté rozhodnutie a zmeniť výšku pokút (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. novembra 2012, *Otis a i.*, C-199/11, EU:C:2012:684, body 62 a 63 a citovanú judikatúru). Rovnako bolo rozhodnuté, že na splnenie požiadaviek neobmedzenej právomoci pri preskúmaní v zmysle článku 47 Charty základných práv, pokiaľ ide o pokutu, je súd Únie povinný pri výkone právomocí stanovených v článkoch 261 a 263 ZFEÚ preskúmať každú výhradu právnej alebo skutkovej povahy, ktorou sa má preukázať, že výška pokuty nie je primeraná závažnosti a dĺžke trvania porušenia (rozsudky z 10. júla 2014, *Telefónica a Telefónica de España/Komisia*, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 200, a z 26. septembra 2018, *Infineon Technologies/Komisia*, C-99/17 P, EU:C:2018:773, bod 195). Neobmedzená súdna právomoc predstavuje dodatočnú záruku v prospech podnikov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. júna 2005, *Dansk Rørindustri a i./Komisia*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 445; zo 6. októbra 1994, *Tetra Pak/Komisia*, T-83/91, EU:T:1994:246, bod 235, a zo 17. decembra 2015, *Orange Polska/Komisia*, T-486/11, EU:T:2015:1002, bod 91).
- 94 Po tretie odstrašujúca funkcia pokút musí byť tiež zosúladená s cieľmi, ktoré sa sledujú priznaním úrokov z omeškania po tom, čo súd Únie pristúpil k výkonu svojich právomocí a najmä svojej neobmedzenej právomoci, teda jednak priznaním paušálnej náhrady škody podniku, ktorý predbežne zaplatil túto pokutu, za stratu požitkov z finančných prostriedkov počas obdobia odo dňa predbežného zaplataenia uvedenej pokuty do dňa jej vrátenia, a jednak podnietením dotknutej inštitúcie, aby pri prijímaní rozhodnutí ukladajúcich pokuty, ktoré môžu pre jednotlivca znamenať povinnosť okamžite zaplatiť značné sumy, postupovala s mimoriadnou obozretnosťou (pozri bod 88 vyššie).
- 95 V dôsledku toho vzhľadom na dôvody uvedené v bodoch 79 až 94 vyššie treba na jednej strane konštatovať, že hlavná pohľadávka, ktorú mala žalobkyňa v prejednávanej veci, existovala a bola istá, pokiaľ ide o jej maximálnu výšku, alebo ju prinajmenšom bolo možné určiť na základe objektívnych okolností stanovených v deň predbežného zaplataenia pokuty žalobkyňou, teda 16. januára 2015. Na druhej strane bola Komisia podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ povinná zaplatiť úroky z omeškania z časti istiny pokuty, ktorú Všeobecný súd považoval za neoprávnenú v rozsudku z 13. decembra 2018, *Deutsche Telekom/Komisia* (T-827/14, EU:T:2018:930), za obdobie odo dňa predbežného zaplataenia pokuty do dňa vrátenia časti istiny pokuty považovanej za neoprávnenú.
- 96 Tento záver nie je spochybnený tvrdeniami Komisie založenými po prvé na ustanoveniach článku 90 ods. 4 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 a po druhé na tom, že úroky splatné odo dňa zaplataenia pokuty treba považovať za kompenzačné úroky.
- 97 Pokiaľ totiž ide o tvrdenia Komisie založené na ustanoveniach článku 90 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 (pozri bod 80 vyššie), z tohto článku nevyplýva, že ak je Komisia povinná vrátiť predbežne uhradenú pokutu, je v každom prípade oslobodená od povinnosti zvýšiť túto sumu o úroky z omeškania (rozsudok z 20. januára 2021, *Komisia/Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 73).

- 98 Okrem toho ak je suma „vzniknutých“ úrokov uvedených v článku 90 ods. 4 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 nižšia než suma úrokov z omeškania, alebo ak vôbec niet vzniknutých úrokov, lebo výnos z investovaného kapitálu bol záporný, Komisia je na účely splnenia svojej povinnosti vyplývajúcej z článku 266 ZFEÚ povinná zaplatiť dotknutej osobe rozdiel medzi sumou prípadných „vzniknutých úrokov“ v zmysle článku 90 ods. 4 uvedeného delegovaného nariadenia, a sumou úrokov z omeškania splatných za obdobie odo dňa zaplataenia dotknutej sumy do dňa jej vrátenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, body 75 a 76).
- 99 Keďže je v prejednávanej veci nesporné, že spôsob, akým Komisia investovala pokutu zaplatenú žalobkyňou na základe rozhodnutia z roku 2014, nepriniesol úroky, Komisia bola po vyhlásení rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisnia (T-827/14, EU:T:2018:930), povinná vrátiť žalobkyňi časť istiny pokuty považovanú za neoprávnenú spolu s úrokmi z omeškania bez toho, aby tomu bránil článok 90 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 (pozri analogicky rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 77).
- 100 Treba dodať, že Komisia sa nemôže úspešne odvolávať na okolnosť, že žalobkyňa vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisnia (T-827/14, EU:T:2018:930), nenapadla článok 2 rozhodnutia z roku 2014, ktorého štvrtý odsek sa zakladal na článku 90 delegovaného nariadenia č. 1268/2012. Nemôže sa odvolávať ani na okolnosť, že Všeobecný súd čiastočne zrušil článok 2 uvedeného rozhodnutia bez toho, aby spochybnil odkaz na článok 90 tohto delegovaného nariadenia.
- 101 Je pravda, že v rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisnia (T-827/14, EU:T:2018:930), Všeobecný súd zrušil článok 2 rozhodnutia z roku 2014 len v rozsahu, v akom bola stanovená výška pokuty, ktorú bola povinná zaplatiť len žalobkyňa, na 31 070 000 eur. Okrem toho stanovil výšku pokuty, ktorú bola povinná zaplatiť len žalobkyňa, na 19 030 981 eur.
- 102 Štvrtý odsek článku 2 rozhodnutia z roku 2014 sa však netýka podmienok, za ktorých Komisia v prípade zrušenia uvedeného rozhodnutia a zníženia pokuty, ktorú toto rozhodnutie stanovuje, vráti pokutu predbežne zaplatenú uvedeným podnikom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 92).
- 103 Okrem toho v prípade zrušenia rozhodnutia ukladajúceho pokutu za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže a v prípade zníženia pokuty stanovenej týmto rozhodnutím povinnosť Komisie vrátiť celú predbežne zaplatenú pokutu alebo jej časť spolu s úrokmi z omeškania za obdobie odo dňa predbežného zaplataenia tejto pokuty do dňa jej vrátenia vyplýva priamo z článku 266 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 94).
- 104 Z toho vyplýva, že Komisia nemá právomoc určovať prostredníctvom individuálneho rozhodnutia podmienky, za ktorých bude platiť úroky z omeškania v prípade zrušenia rozhodnutia ukladajúceho pokutu a v prípade zníženia pokuty stanovenej týmto rozhodnutím, ktorá bola predbežne zaplatená (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 95).
- 105 Tvrdenia Komisie založené na ustanoveniach článku 90 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 sa preto musia zamietnuť bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o námietke nezákonnosti tohto ustanovenia vznesenej žalobkyňou.

- 106 Pokiaľ ide o tvrdenia Komisie založené na tom, že úroky splatné od zaplata pokuty sa musia považovať za kompenzačné úroky, treba zdôrazniť, že cieľom kategórie kompenzačných úrokov je kompenzovať uplynutie času do súdneho zhodnotenia výšky škody nezávisle od akékoľvek omeškania pripisovaného dlžníkovi (pozri rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 56 a citovanú judikatúru).
- 107 Povinnosť Komisie platiť úroky z omeškania v prejednávanej veci odo dňa predbežného zaplata pokuty žalobkyňou vyplýva priamo z povinnosti vykonať rozsudok z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisnia (T-827/14, EU:T:2018:930), v súlade s článkom 266 prvým odsekom ZFEÚ.
- 108 Hlavnou pohľadávkou žalobkyne bola pohľadávka na vrátenie, ktorá súvisela so zaplatením pokuty, ku ktorému došlo predbežným spôsobom. Táto pohľadávka existovala a bola istá, pokiaľ ide o jej maximálnu výšku, alebo ju prinajmenšom bolo možné určiť na základe objektívnych okolností stanovených v deň uvedeného zaplata (pozri body 79 až 95 vyššie) a nemusela byť predmetom súdneho posúdenia.
- 109 Úrokmi splatnými v tomto prípade sú úroky z omeškania a v prejednávanej veci by nemalo ísť o zaplata kompenzačných úrokov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, body 78 a 79).
- 110 Komisia teda nemôže dôvodne tvrdiť, že úroky, ktoré by mohla byť povinná platiť za obdobie odo dňa predbežného zaplata pokuty žalobkyňou do uplynutia lehoty na vykonanie rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisnia (T-827/14, EU:T:2018:930), sa musia považovať za kompenzačné úroky.
- 111 Z toho vyplýva, že Komisia porušila článok 266 prvý odsek ZFEÚ, keď odmietla zaplatať žalobkyňi úroky z omeškania z časti istiny pokuty, ktorú dostala bez právneho dôvodu, za obdobie od 16. januára 2015 ako dňa zaplata pokuty do 19. februára 2019 ako dňa vrátenia časti istiny pokuty, o ktorej Všeobecný súd rozsudkom z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisnia (T-827/14, EU:T:2018:930), právoplatne rozhodol, že je bez právneho dôvodu.
- 112 Napokon z bodov 71 až 95 vyššie vyplýva, že po vyhlásení rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisnia (T-827/14, EU:T:2018:930), bola Komisia v súlade s ustálenou judikatúrou povinná vrátiť žalobkyňi predbežne zaplata pokutu spolu s úrokmi z omeškania, a nemala žiadny priestor na voľnú úvahu, pokiaľ ide o možnosť zaplatať takéto úroky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 104).
- 113 V dôsledku toho vzhľadom na absolútnu a bezpodmienečnú povinnosť, ktorú Komisii ukladá článok 266 prvý odsek ZFEÚ vyplatiť takéto úroky bez toho, aby mala v tejto súvislosti priestor na voľnú úvahu, je v prejednávanej veci potrebné konštatovať existenciu dostatočne závažného porušenia tejto právnej normy, ktoré môže viesť ku vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 266 druhého odseku ZFEÚ v spojení s článkom 340 druhým odsekom ZFEÚ.

– *O príčinnej súvislosti a ujme, ktorá sa má nahradiť*

- 114 Žalobkyňa tvrdí, že dostatočne závažné porušenie článku 266 prvého odseku ZFEÚ, ktorého sa dopustila Komisia, je priamou príčinou ujmy, ktorú utrpela a ktorá spočíva v úrokoch z omeškania, o ktoré prišla. Vysvetľuje, že podľa článku 83 ods. 2 písm. b) a článku 111 ods. 4 písm. a) delegovaného nariadenia č. 1268/2012 je príslušnou sadzbou úrokov z omeškania sadzba, ktorú uplatňuje ECB na svoje hlavné refinančné operácie, zvýšená o tri a pol

- percentuálneho bodu. Podľa nej sa má v prejednávanej veci uplatniť 3,55 % sadzba úrokov z omeškania, ktorá zodpovedá sadzbe uplatňovanej ECB na svoje hlavné refinančné operácie, teda 0,05 % sadzba účinná v januári 2015 zvýšená o tri a pol percentuálneho bodu. Domnieva sa, že uplatnenie tejto sadzby na sumu 12 039 019 eur, ktorú zaplatila bez právneho dôvodu, umožňuje vyčíslieť jej ujmu na a 1 750 522,83 eura.
- 115 Komisia odpovedá, že odmietla zaplatiť úroky z omeškania len od vydania napadnutého rozhodnutia 28. júna 2019, v dôsledku čoho bolo možné v každom prípade požadovať náhradu škody až od tohto dátumu. Okrem toho tvrdí, že žalobkyňa nedodrжала postup stanovený v článku 111 delegovaného nariadenia č. 1268/2012, a teda nemôže požadovať úroky z omeškania v zmysle článku 111 ods. 4 písm. a) v spojení s článkom 83 uvedeného delegovaného nariadenia. Napokon tvrdí, že za predpokladu, že by Všeobecný súd dospel k záveru, že zásady vyplývajúce z rozsudku z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), sa uplatňujú aj v prejednávanej veci, by mala byť príslušnou sadzbou úrokov z omeškania sadzba uplatňovaná ECB na jej hlavné refinančné operácie, zvýšená o jeden a pol percentuálneho bodu, analogicky s článkom 83 ods. 4 tohto delegovaného nariadenia.
- 116 V prvom rade treba pripomenúť, že na to, aby mohla vzniknúť mimozmluvná zodpovednosť Únie, musí škoda vyplývať dostatočne priamym spôsobom z protiprávneho konania inštitúcií (rozsudok z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 61).
- 117 V prejednávanej veci treba konštatovať, že porušenie povinnosti Komisie priznať úroky z omeškania na základe článku 266 prvého odseku ZFEÚ predstavuje príčinnú súvislosť s dostatočne priamym účinkom s ujmou, ktorá spočíva v strate úrokov z omeškania zo sumy, o ktorú bola žalobkyňa ukrátená bez právneho dôvodu počas obdobia od 16. januára 2015 do 19. februára 2019 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 105).
- 118 V druhom rade vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 39 vyššie žalobkyňa dôvodne tvrdí, že utrpela skutočnú a určitú ujmu rovnajúcu sa strate úrokov z omeškania v období od 16. januára 2015 do 19. februára 2019, ktoré predstavujú paušálnu náhradu škody za stratu požitkov z istiny pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu počas toho istého obdobia.
- 119 Komisia tvrdí, že aj za predpokladu, že by musela zaplatiť úroky z omeškania, by sa sadzba týchto úrokov musela určiť vo výške paušálnej sadzby zodpovedajúcej strate požitkov počas dotknutého obdobia, čo by prinajmenšom čiastočne záviselo od okolností prejednávanej veci. V prvom rade podľa nej rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), neumožňuje určiť sadzbu úrokov z omeškania, ktorá sa má uplatniť v prejednávanej veci. Tento rozsudok totiž údajne neuvádza, aká úroková sadzba by sa mala uplatniť na úroky z omeškania. Ďalej za predpokladu, že by Súdny dvor chcel analogicky uložiť Komisii povinnosť platiť úroky so sadzbou stanovenou v článku 83 ods. 2 písm. b) delegovaného nariadenia č. 1268/2012, domnieva sa, že táto sadzba sa v prejednávanej veci analogicky neuplatňuje. Výška dlhu Komisie bola totiž podľa nej stanovená jedine v rámci toho, že Všeobecný súd pristúpil v rozsudku z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), k výkonu svojej neobmedzenej právomoci. Napokon bod 81 rozsudku z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), by bolo možné chápať v tom zmysle, že sadzba stanovená v článku 83 ods. 4 tohto delegovaného nariadenia, teda sadzba uplatňovaná ECB na jej hlavné refinančné operácie, zvýšená o jeden a pol percentuálneho bodu, by sa mohla uplatniť *mutatis mutandis* v prejednávanej veci.

120 Treba pripomenúť, že na účely určenia výšky úrokov z omeškania, ktoré musia byť zaplatené podniku, ktorý zaplatil pokutu uloženú Komisiou, v nadväznosti na zrušenie tejto pokuty, musí táto inštitúcia uplatniť sadzbu stanovenú na tento účel delegovaným nariadením č. 1268/2012 (rozsudok z 5. septembra 2019, Európska únia/Guardian Europe a Guardian Europe/Európska únia, C-447/17 P a C-479/17 P, EU:C:2019:672, bod 56).

121 Podľa Súdneho dvora z toho vyplýva, že Komisia musí uplatniť sadzbu stanovenú v článku 83 delegovaného nariadenia č. 1268/2012, ktorý stanovuje úrokovú sadzbu pre pohľadávky, ktoré neboli uhradené v stanovenej lehote (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 81).

122 Článok 83 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 sa nachádzal v oddiele 3 kapitoly 5 hlavy IV uvedeného delegovaného nariadenia. Uvedená kapitola sa týkala „príjmových operácií“ a uvedený oddiel sa týkal „stanovenia pohľadávok“. Tento článok, ktorým sa vykonával článok 78 nariadenia o rozpočtových pravidlách, mal názov „Úroky z omeškania“ a stanovoval:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté osobitné ustanovenia vyplývajúce z uplatňovania predpisov platných v jednotlivých odvetviach, je pohľadávka, ktorá nebola uhradená v lehote uvedenej v článku 80 ods. 3 písm. b), úročená v súlade s odsekmi 2 a 3 tohto článku.

2. Úrokovou sadzbou v prípade pohľadávok, ktoré neboli uhradené v lehote uvedenej v článku 80 ods. 3 písm. b), je sadzba, ktorú Európska centrálna banka uplatňuje na svoje hlavné finančné operácie, uverejnená v sérii C *Úradného vestníka Európskej únie* a platná v prvý kalendárny deň mesiaca splatnosti pohľadávky, zvýšená o:

a) osem percentuálnych bodov v prípade, že udalosťou zakladajúcou záväzok je verejná zákazka na dodanie tovaru a na poskytnutie služieb uvedená v hlave V;

b) tri a pol percentuálneho bodu vo všetkých ostatných prípadoch.

...

4. Ak v prípade pokút zloží dlžník finančnú zábezpeku, ktorú účtovník prijme namiesto platby, po uplynutí lehoty uvedenej v článku 80 ods. 3 písm. b) sa uplatňuje úroková sadzba uvedená v odseku 2 tohto článku platná prvý deň v mesiaci, v ktorom bolo prijaté rozhodnutie o uložení pokuty, zvýšená iba o jeden a pol percentuálneho bodu.“

123 Článok 111 delegovaného nariadenia č. 1268/2012 sa nachádzal v oddiele 5 kapitoly 6 hlavy IV uvedeného delegovaného nariadenia. Uvedená kapitola sa týkala „výdavkových operácií“ a uvedený oddiel sa týkal lehôt na výdavkové operácie. Tento článok, ktorým sa vykonával článok 92 rozpočtového nariadenia, mal názov „Lehoty na platby a úroky z omeškania“ a okrem iného stanovoval:

„1. Lehota na uskutočnenie platieb znamená lehotu na potvrdenie, povolenie a platbu výdavkov.

Táto lehota začína plynúť dňom prijatia žiadosti o platbu.

Žiadosť o platbu zaregistruje čo najskôr povolujúci útvar zodpovedného povolujúceho úradníka, pričom deň registrácie sa považuje za deň prijatia tejto žiadosti.

Pod dňom realizácie platby sa rozumie deň, keď bol zaťažený účet inštitúcie.

...

4. Po uplynutí lehôt uvedených v článku 92 ods. 1 nariadenia o rozpočtových pravidlách má veriteľ nárok na úroky, a to podľa týchto podmienok:

a) uplatňujú sa úrokové sadzby uvedené v článku 83 ods. 2 tohto nariadenia;

b) úrok sa platí za obdobie od kalendárneho dňa, ktorý nasleduje po uplynutí lehoty na platbu stanovenej v článku 92 ods. 1 nariadenia o rozpočtových pravidlách, až do dňa realizácie platby.“

124 Najskôr treba uviesť, že pokiaľ sa Komisia odvoláva na okolnosť, že výšku jej dlhu stanovil Všeobecný súd výlučne v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci rozsudkom z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), naďalej tvrdí, že nebola povinná zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania za obdobie odo dňa zaplataenia pokuty do dňa vrátenia, ku ktorému pristúpila. Túto argumentáciu však treba zamietnuť z dôvodov uvedených v bodoch 71 až 95 vyššie. Treba dodať, že povinnosť Komisie zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vyplýva priamo z článku 266 prvého odseku ZFEÚ, v dôsledku čoho na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, žalobkyňa nie je povinná podať žiadosť o platbu postupom stanoveným v článku 111 delegovaného nariadenia č. 1268/2012.

125 V prvom rade treba pripomenúť, že v prípade zrušenia rozhodnutia, na základe ktorého bola predbežne zaplataená pokuta, má priznanie úrokov z omeškania odo dňa tejto platby jednak paušálne odškodniť podnik, ktorý zaplatil túto pokutu, za stratu požitkov z jeho finančných prostriedkov, a jednak podnietiť Komisiu, aby pri prijímaní takéhoto rozhodnutia vynakladala osobitnú pozornosť (pozri bod 88 vyššie).

126 Platí to aj v prípade zrušenia a zníženia pokuty súdom Únie.

127 Po druhé vzhľadom na ciele sledované úrokmi z omeškania, ktoré Komisia dlhuje v dôsledku rozsudku zrušujúceho pokutu a znižujúceho jej výšku, sa Komisia nachádza v odlišnej skutkovej a právnej situácii než spoločnosť, ktorej je určené rozhodnutie ukladajúce pokutu a ktorá predkladá bankovú záruku. Práva a povinnosti Komisie voči spoločnosti, ktorá zaplatila pokutu, sa totiž odlišujú od práv a povinností spoločnosti, ktorá predkladá Komisii bankovú záruku.

128 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ak sankcionovaný podnik pristupuje k okamžitému zaplataeniu uloženej pokuty, iba sa podriaďuje ustanoveniu vykonateľného rozhodnutia v súlade s bežným postupom, ktorý stanovuje Zmluva [uznesenie z 12. decembra 2007, Atlantic Container Line a i./Komisia, T-113/04, neuvverejnené, EU:T:2007:377, bod 44; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 21. apríla 2005, Holcim (Deutschland)/Komisia, T-28/03, EU:T:2005:139, bod 126]. Naopak nahradenie takéhoto zaplataenia pokuty odkladom platby spojeným s bankovou zárukou predstavuje odchýlku od bežného postupu stanoveného Zmluvou (pozri v tomto zmysle uznesenie z 12. decembra 2007, Atlantic Container Line a i./Komisia, T-113/04, neuvverejnené, EU:T:2007:377, bod 44).

129 Ak sa sankcionovaný podnik rozhodne pre okamžité zaplataenie pokuty, pričom súčasne podá žalobu o jej zrušenie, môže očakávať, že Komisia mu v prípade zrušenia uloženej pokuty alebo jej zníženia vráti nielen sumu zodpovedajúcu istine pokuty zaplataenej bez právneho dôvodu, ale aj

úroky z omeškania vzniknuté z tejto sumy (pozri v tomto zmysle uznesenie z 12. decembra 2007, Atlantic Container Line a i./Komisia, T-113/04, neuvyverejnené, EU:T:2007:377, bod 43, ako aj judikatúru citovanú v bodoch 74 až 76 vyššie).

- 130 Je pravda, že nahradenie okamžitého zaplatenia pokuty odkladom platby spojeným s bankovou zárukou je teraz stanovené príslušnými rozpočtovými pravidlami a Komisia ho za určitých podmienok ponúka (pozri body 80 a 122 vyššie). V prípade zrušenia rozhodnutia ukladajúceho pokutu alebo zníženia jej výšky sú však dôsledky odlišné v závislosti od toho, či sa podnik rozhodol pre okamžité zaplatenie pokuty alebo odklad platby spojený so zriadením bankovej záruky (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 1995, CB/Komisnia, T-275/94, EU:T:1995:141, body 82 až 86, a uznesenie z 12. decembra 2007, Atlantic Container Line a i./Komisia, T-113/04, neuvyverejnené, EU:T:2007:377, bod 44).
- 131 Ak bol totiž povolený odklad platby, Komisia nemusí vrátiť pokutu prijatú bez právneho dôvodu, pretože táto pokuta nebola v takom prípade zaplatená. Z toho istého dôvodu teda sankcionovaný podnik nebol pripravený o požitky zo sumy zodpovedajúcej istine pokuty vybratej bez právneho dôvodu. Jediná finančná ujma, ktorú by dotknutý podnik prípadne utrpel, vyplýva z jeho vlastného rozhodnutia zriadiť bankovú záruku [pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. apríla 2005, Holcim (Deutschland)/Komisia, T-28/03, EU:T:2005:139, bod 129, a uznesenie z 12. decembra 2007, Atlantic Container Line a i./Komisia, T-113/04, neuvyverejnené, EU:T:2007:377, bod 45].
- 132 Po tretie Komisia konkrétnymi skutočnosťami nepreukázala, že uplatnenie úrokov z omeškania na pohľadávky na vrátenie so sadzbou uplatňovanou ECB na jej hlavné refinančné operácie, zvýšenou o tri a pol percentuálneho bodu, ktoré je stanovené v článku 83 ods. 2 písm. b) delegovaného nariadenia č. 1268/2012, je neprimerané vzhľadom na ciele sledované takýmito úrokmi z omeškania. Nevysvetľuje ani to, že výpočet úrokov z omeškania na tomto základe by mal negatívny vplyv na povinnosť spoločnosti, ktorej je určené rozhodnutie, ktorým sa jej ukladá pokuta, okamžite zaplatiť túto pokutu.
- 133 Po štvrté je pravda, že v bode 81 rozsudku z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), Súdny dvor neuviedol presné ustanovenia článku 83 delegovaného nariadenia č. 1268/2012, na ktoré odkazoval.
- 134 Treba však uviesť, že v tom istom rozsudku z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), Súdny dvor s konečnou platnosťou rozhodol v spore po zrušení bodu 2 výroku rozsudku z 12. februára 2019, Printeos/Komisnia (T-201/17, EU:T:2019:81), z dôvodu, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol žiadosť o zaplatenie úrokov z omeškania, ktorú podala spoločnosť Printeos za obdobie od 31. marca 2017. Preto v bode 129 rozsudku z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), Súdny dvor rozhodol, že bolo potrebné priznať spoločnosti Printeos úroky z omeškania so sadzbou uplatňovanou ECB na jej hlavné refinančné operácie, zvýšenou o tri a pol percentuálneho bodu, analogicky s článkom 83 ods. 2 písm. b) delegovaného nariadenia č. 1268/2012.
- 135 V piatom rade žalobkyňa relevantným spôsobom vysvetľuje, že ak by nezaplatila pokutu uloženú bez právneho dôvodu, musela by tiež platiť úroky z omeškania so sadzbou uplatňovanou ECB na jej hlavné refinančné operácie, zvýšenou o tri a pol percentuálneho bodu, stanovenou v článku 83 ods. 2 písm. b) delegovaného nariadenia č. 1268/2012. Žalobkyňa z toho správne vyvodzuje, že po zrušení a znížení pokuty musí byť Komisia povinná zaplatiť úroky z omeškania na základe rovnakej sadzby za obdobie, počas ktorého neoprávnene držala preplatok.

- 136 Vzhľadom na uvedené možno paušálnu náhradu škody žalobkyne za stratu požitkov z jej finančných prostriedkov stanoviť analogickým uplatnením sadzby uvedenej v článku 83 ods. 2 písm. b) delegovaného nariadenia č. 1268/2012, to znamená sadzby uplatňovanej ECB na jej hlavné refinančné operácie v januári 2015, teda 0,05 % sadzby zvýšenej o tri a pol percentuálneho bodu.
- 137 Treba teda vyhovieť návrhu podanému subsidiárne v rámci tretieho žalobného návrhu a priznať žalobkyni náhradu škody vo výške 1 750 522,83 eura z dôvodu náhrady ujmy, ktorá jej bola spôsobená dostatočne závažným porušením článku 266 prvého odseku ZFEÚ a ktorá spočíva v strate úrokov z omeškania s 3,55 % sadzbou v období od 16. januára 2015 do 19. februára 2019 v súvislosti s istinou pokuty, ktorú zaplatila bez právneho dôvodu.
- 138 V dôsledku toho nie je potrebné rozhodnúť o návrhu, ktorý žalobkyňa uviedla ďalej subsidiárne v rámci svojho štvrtého žalobného návrhu.

O úrokoch z náhrady škody, ktorú Všeobecný súd priznáva žalobkyni

- 139 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd zvýšil náhradu škody, ktorú jej môže priznať, o úroky z omeškania odo dňa vyhlásenia rozsudku, ktorý sa má vydať, až do úplného zaplatenia. Toto zvýšenie by malo byť založené na sadzbe uplatňovanej ECB na jej hlavné refinančné operácie, zvýšenej o tri a pol percentuálneho bodu, alebo subsidiárne na inej sadzbe úrokov z omeškania, ktorú Všeobecný súd považuje za primeranú.
- 140 Komisia navrhuje zamietnuť tento návrh z dôvodu, že žalobkyňa nemá nárok na náhradu škody.
- 141 Pokiaľ ide o žalobu založenú na mimozmluvnej zodpovednosti Únie stanovenej v článku 340 druhom odseku ZFEÚ, z judikatúry vyplýva, že v prípade neexistencie osobitných okolností povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká na základe rozsudku, ktorým sa konštatuje povinnosť nahradiť škodu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júna 1990, Sofrimport/Komisia, C-152/88, EU:C:1990:259, bod 32 a citovanú judikatúru).
- 142 Pokiaľ ide o určenie sadzby úrokov z omeškania, je vhodné zohľadniť článok 99 ods. 2 písm. b) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) 2018/1046 z 18. júla 2018 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie, o zmene nariadení (EÚ) č. 1296/2013, (EÚ) č. 1301/2013, (EÚ) č. 1303/2013, (EÚ) č. 1304/2013, (EÚ) č. 1309/2013, (EÚ) č. 1316/2013, (EÚ) č. 223/2014, (EÚ) č. 283/2014 a rozhodnutia č. 541/2014/EÚ a o zrušení nariadenia (EÚ, Euratom) č. 966/2012 (Ú. v. EÚ L 193, 2018, s. 1). Podľa tohto ustanovenia je príslušnou úrokovou sadzbou sadzba, ktorú Európska centrálna banka uplatňuje na svoje hlavné refinančné operácie, uverejnená v sérii *C Úradného vestníka Európskej únie* a účinná v prvý kalendárny deň mesiaca splatnosti pohľadávky, zvýšená o tri a pol percentuálneho bodu (pozri analogicky uznesenia zo 14. januára 2016, Komisia/Marcuccio, C-617/11 P-DEP, neuvverejnené, EU:C:2016:17, bod 12, a zo 7. októbra 2020, Argus Security Projects/Komisia a EUBAM Libya, T-206/17 DEP, neuvverejnené, EU:T:2020:476, bod 61).
- 143 V prejednávanej veci musí byť náhrada škody uvedená v bode 137 zvýšená o úroky z omeškania od vyhlásenia tohto rozsudku až do jej úplného zaplatenia. Sadzbou úrokov z omeškania je sadzba, ktorú ECB uplatňuje na svoje hlavné refinančné operácie v deň vyhlásenia tohto rozsudku, zvýšená o tri a pol percentuálneho bodu.

O návrhu na zrušenie

- 144 Na podporu svojho návrhu na zrušenie rozhodnutia žalobkyňa uvádza dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 266 prvého odseku ZFEÚ v rozsahu, v akom jej Komisia v napadnutom rozhodnutí odmietla zaplatiť úroky z omeškania. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení článku 296 druhého odseku ZFEÚ v rozsahu, v akom napadnuté rozhodnutie podľa nej vôbec nie je odôvodnené alebo je odôvodnené nedostatočne.
- 145 Pokiaľ ide o druhý žalobný dôvod založený na porušení článku 296 druhého odseku ZFEÚ, treba zdôrazniť, že vzhľadom na znenie napadnutého rozhodnutia (pozri body 12 až 17 vyššie), kontext jeho prijatia (pozri body 1 až 10 vyššie), ako aj všetky právne normy upravujúce dotknutú oblasť žalobkyňa bola schopná pochopiť, že Komisia jej odmietla zaplatiť úroky z omeškania z dôvodu, že na jednej strane jej článok 266 ZFEÚ ukladal povinnosť zaplatiť len „vzniknuté“ úroky uvedené v článku 90 ods. 4 písm. a) delegovaného nariadenia č. 1268/2012 a na druhej strane, že rozsudok z 12. februára 2019, Printeos/Komisia (T-201/17, EU:T:2019:81), v danej veci neukladal uvedenej inštitúcii povinnosť zaplatiť jej úroky z omeškania. Pochopenie napadnutého rozhodnutia žalobkyňou navyše potvrdzujú tvrdenia, ktoré uviedla v rámci svojej žaloby. Okrem toho z bodov 72 až 111 vyššie vyplýva, že Všeobecný súd bol schopný z vecného hľadiska posúdiť zákonnosť odmietnutia Komisie zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania.
- 146 Druhý žalobný dôvod sa preto musí zamietnuť.
- 147 Pokiaľ ide o prvý žalobný dôvod založený na porušení článku 266 prvého odseku ZFEÚ z dôvodu odmietnutia Komisie zaplatiť úroky z omeškania, z bodov 72 až 111 vyššie vyplýva, že Komisia porušila toto ustanovenie, keď v napadnutom rozhodnutí odmietla zaplatiť jej úroky z omeškania z časti istiny pokuty, ktorú dostala bez právneho dôvodu, za obdobie od 16. januára 2015 ako dňa zaplataenia pokuty do 19. februára 2019 ako dňa vrátenia časti istiny pokuty, o ktorej Všeobecný súd rozsudkom z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2:30), právoplatne rozhodol, že je bez právneho dôvodu.
- 148 Preto treba vyhovieť prvému žalobnému dôvodu a zrušiť napadnuté rozhodnutie.

O trovách

- 149 Podľa článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka konania.
- 150 V prejednávanej veci žalobkyňa nemala úspech vo svojom druhom žalobnom návrhu. Prvému, tretiemu a piatemu žalobnému návrhu sa však vyhovel. Okrem toho je Komisia povinná zaplatiť veľkú časť náhrady škody, ktorú žalobkyňa požadovala z dôvodu náhrady ujmy, ktorú utrpela. Napokon zo spisu nevyplýva, že by sa Komisia po vyhlásení rozsudku z 20. januára 2021, Komisia/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39), rozhodla zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania za obdobie od 16. januára 2015 do 19. februára 2019. Za týchto okolností je v prejednávanej veci opodstatnené rozhodnúť, že Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť polovicu trov konania, ktoré vznikli žalobkyni. Žalobkyňa znáša polovicu svojich vlastných trov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (siedma rozšírená komora)

rozhodol takto:

- 1. Európska komisia je povinná zaplatiť spoločnosti Deutsche Telekom AG náhradu škody vo výške 1 750 522,83 eura z dôvodu náhrady spôsobenej ujmy.**
- 2. Náhrada uvedená v bode 1 sa zvýši o úroky z omeškania odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku do dňa úplného zaplatenia so sadzbou, ktorú uplatňuje Európska centrálna banka (ECB) na svoje hlavné refinančné operácie, zvýšenou o tri a pol percentuálneho bodu.**
- 3. Rozhodnutie Komisie z 28. júna 2019 o odmietnutí zaplatiť spoločnosti Deutsche Telekom úroky z omeškania za obdobie od 16. januára 2015 do 19. februára 2019 z istiny pokuty vrátenej v súlade s rozsudkom z 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisia (T-827/14, EU:T:2018:930), sa zrušuje.**
- 4. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietá.**
- 5. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť polovicu trov konania, ktoré vznikli spoločnosti Deutsche Telekom.**
- 6. Deutsche Telekom znáša polovicu svojich vlastných trov konania.**

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 19. januára 2022.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	2
Konanie a návrhy účastníkov konania	4
Právny stav	6
O návrhoch na náhradu škody	6
O návrhu na náhradu škody podanom ako hlavný, ktorého cieľom je náhrada ušlého zisku z dôvodu straty požitkov z istiny pokuty zaplatenej bez právneho dôvodu	7
O subsidiárne podanom návrhu na náhradu škody, ktorý sa týka náhrady škody vyplývajúcej z odmietnutia Komisie zaplatiť úroky z omeškania	9
– O existencii dostatočne závažného porušenia článku 266 prvého odseku ZFEÚ	10
– O príčinnej súvislosti a ujme, ktorá sa má nahradiť	18
O úrokoch z náhrady škody, ktorú Všeobecný súd priznáva žalobkyni	23
O návrhu na zrušenie	24
O trovách	24